

DIEVČA
V JEHO
TIENI

Nasledovanie sna si vyžaduje odvahu

AUDREY BLAKE

iVAR

AUDREY BLAKE

DIEVČA
v JEHO
TIENI

Preložila Oľga Kralovičová

IKAR

AUDREY BLAKE

DIEVČA v JEHO TIENI

Preložila Olga Kralovičová

IKAR

Audrey Blake
THE GIRL IN HIS SHADOW

Copyright © 2021 by Jaima Fixen and Regina Sirois

Translation © 2022 by Oľga Kralovičová

Cover design by James Iacobelli

Cover images © Ildiko Neer/Arcangel,
Channarong Pherngjanda/Shutterstock,

Natia Dat/Shutterstock

Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8496-8

*Venujem Ivy
Nane, Nancy Runyanovej,
vyznamenanej vojnovnej zdravotnej sestre,
pôsobiacej počas druhej svetovej vojny
v oblasti Tichého oceánu.
Ľej dar liečiť prinášal súcit a nádej tým,
čo prežili Bataanský pochod smrti.
Vždy ma budete inšpirovať.*

PROLÓG

DOKTOR HORACE CROFT ZOBRAL ŤAŽKÚ čiernu tašku a unavene vykročil po nerovnom chodníku. Napriek popoludňajšiemu slnku bola ulica tichá a v ovzduší bol cítiť strach. Dvere obchodov boli zatvorené a zahasprované a z okien ho sledovalo priveľa znepokojených tvárí. Pätnásť rokov sa Londýn obával cholery. A teraz prišla.

Croft sa na to snažil pripraviť, študoval prvotné správy o epidémii z Indie, Ruska a Japonska. Tento muž bez viery sa v duchu modlil za vyslobodenie, keď v roku 1827 cholera, ktorá vypukla na Kaukaze, ustala, ale potom sa dostala do Európy. Bolo to od neho hlúpe. O štyri roky neskôr smrteľná choroba postúpila z tmavých lesov východu na tienistý Balkán. Nasledujúci rok prekonala skalnaté pobrežie Anglicka. V Sunderlande akoby zázrakom zabránili jej šíreniu, no bola to len dočasná úľava, nie milosť. O tri mesiace neskôr choroba vypukla v Londýne.

Dnes už navštívil desať pacientov a všetci bývali v okruhu jednej míle. Mračil sa, znepokojený tým posledným.

Jemmy Watt poňho včera poslal, aby ošetril jeho manželku, ktorá mala horúčku. Dnes bola mŕtva. Jej deti takisto a aj Jemmyho stav sa rýchlo zhoršoval. Bol by to zázrak, keby ho Croft našiel zajtra nažive. Choroba bola príliš silná, aby s ňou bojoval. A čo bolo ešte horšie, zbabelí obecní zriadení neboli ochotní odstrániť mŕtve telá Jemmyho rodiny. Croft na nich nakričal, vynadal im a varoval ich, že mŕtvy budú živnou pôdou pre nákazu. Napokon ich teda odpratali, no najprv si okolo tváří uviazali kus látky, aby sa nenakazili. Od toľkého kriku mal Croft hrdlo suché ako papier.

Ešte jedna zastávka a môže ísť domov. Aspoňže u tohto pacienta mal nejakú nádej. Majiteľ papierenictva Francis Beady už zomrel, pred týždňom ho pochovali do vápna, ale jeho žena Margaret ignorovala žiaľ so železnou vôľou. Včera sa so zaťatými zubami rozhodla udržať pri živote svoju chorú svokru. Jej dieťa a bábätko boli našťastie stále zdravé. Nechal Margaret Beadyovej tinktúru z brezovej kôry na horúčku a kázal jej, aby si našla niekoho na pomoc k svokre, no nádej, že by niekto prišiel, bola mizivá.

„Vynasnažím sa, pán doktor,“ povedala Margaret a lyžičkou liala vodu medzi svokrine suché pery, kým to malé dievčatko – mohlo mať osem či deväť rokov – hojdalo na kolene bábätko. Zdalo sa, že starena je už z najhoršieho von.

Áno, očakával, že u Beadyovcov uvidí zlepšenie. Obchod bol prirodzene zatvorený, a tak hlasno zaklopal na dvere. Nikto mu neotváral. Pozrel na hodinky. Pani Beadyová vedela, že príde.

„Pani Beadyová!“ Stále nebolo nič počuť. Teraz už znepokojený zahrkotal kľučkou. Pohla sa mu pod rukou. Nebolo zamknuté. Horace sa zamračil. To sa na pani Beadyovú nepodobalo, no sotva hrozilo, že do domu niekto vtrhne. Všetci susedia vedeli o nákaze. Croft vošiel dnu popri slabo osvetlených policiach so zošitmi a papierom. Prešiel iba týždeň a na pultoch sa usadila vrstva prachu.

Bol to malý obchod, ale Beadyovcom sa žilo lepšie než Jemmyu Wattovi. Niežeby peniaze vyhnali cholera, alebo bola vďaka nim menej smrteľná. Vychádzal hore schodmi do rodinných izieb na poschodí. „Pani Beadyová?“ Bolo tam príliš ticho a na podeste sa vznášal veľavravný zápach. Croft odovzdane vošiel dnu, lebo tušil, čo asi uvidí, a prekračoval detské kocky na dlážke.

Svokrino mŕtve telo našiel v spálni, no vtedy bolo pani Beadyovej ešte natoľko dobre, že ju prikryla plachtou. Pani Beadyová sedela schúlená na dlážke v obývačke, vlasy mala ešte vlhké, pery popukané. Bábätko ležalo vedľa nej. Muselo zomrieť po nej, pretože ležalo neprikryté v kaluži výkalov a Croft vedel, že Margaret nebola žena, ktorá by nechala dieťa nezaopatrené. Vzdychol si, vystrel sa a potiahol si kabát. A to staršie dieťa...

Croft sa poobzeral. Nevidel ju. „Slečna Beadyová?“ Nevedel, ako sa dievča volá. „Slečna Beadyová!“

Vtedy skôr pocítil, než počul slabý výdych. Bola za ním, schúlená hlboko v ošúchanom kresle. Nadvihol jej bradu – ešte žila, pokožku mala horúcu, pohľad nesústredený. Chytil ju za ruku, aby jej zmeral pulz, a zamračil sa. Pri počítaní pomalých nitkovitých úde-

rov si všimol, ako sa jej chvejú prsty. V druhej ruke držala naberačku, opierala si ju o brucho. Lavórik vedľa nej bol prázdny. Pery sa jej pohybovali, a hoci z nich nevychádzal žiaden zvuk, takmer počul pukot jej suchej pokožky.

Vodu, naznačovala ústami. Nijaká v izbe nebola.

„Hneď sa vrátim,“ povedal a šiel pohľadať kuchyňu. *Vodu* tam nenašiel, ale v čajníku na stole objavil trošku studeného nápoja, ktorý už bol na dne slizovitého. To postačí.

Pokúsil sa nakvapkať jej ho na pery, ale tekutina stiekla, kým ju stihla zachytiť. Teraz už mal obavy a namočil jej pery svojou vreckovkou. Keď jej priložil vlhkú handričku na ústa, sala. Jej prsty, už na kost vychudnuté – cholera bola desivo agresívna –, zovreli plátno. Neskôr sa jej snažil vreckovku zobrať, aby ju znovu namočil. Jej zovretie zosilnelo, viac než čakal, no obával sa robiť si nádeje. Bolo ľahké, deprimujúco ľahké, predstavovať si, že pacienti vyzerajú lepšie. Nemyslel si aj to, že tá žena to zvládne? Dieťa vyzeralo krehko ako chumáčiky púpavy.

Nemôže ju tu nechať samu. Treba ju okúpať a obliecť jej čisté šaty. Nieкто jej musí namáčať vreckovku a dávať na ňu pozor, až kým to pravdepodobne nevzdá a neumrie.

Aha. Sú tu závesy. To bude stačiť, je to zrejme najčistejší kus látky v dome. Croft oboma rukami chytil špinavú nočnú košeľu dieťaťa a vpredu ju roztrhol. Dievčatko sa myklo, ale či to bola jeho ruka, alebo zvuk, ktorý ju vyrušil, to nevedel. Bola už príliš modrastá, príliš chudá. Šikovnými efektívnymi pohybmi vojnového chirurga z nej strhol špinavé šaty a stia-

hol závesy. Tyč sa zlomila, krúžky sa odtrhli a spadli na zem. V slnečnom svetle, ktoré vtrhlo do izby, sa zdvihol prach a odpadol kus omietky. Zažmúril oči a zakašlal. Dievčatko vydalo nejaký zvuk. Keď sa naklonil bližšie, všimol si, že žmurkla a chvejú sa jej pery.

„Pst. Prikryjem ťa. Závesy postačia.“

Zodvihol ju a zamotal do metrov pevnej látky. I napriek tomu obalu nebola ťažšia než veľká kólia. Croft bol mohutný a zvyknutý natahovať sa s nevládnymi telami, ale tá previsajúca látka navyše mu nebezpečne zamotávala ruky. Ovinul ju okolo jej ovisnutých nôh a zniesol ju dole schodmi. Cestou ho nikto nezastavil, no donútil sa zaklopať u susedov na dvere.

„Musíte niekoho poslať, aby odniesol telá,“ povedal žene s unavenými očami, ktorá podozrievavo nakúkala cez okienko vo dverách.

Zažmurkala. Croft odolával nutkaniu oboriť sa na ňu. Tá hlupaňa musela vedieť, že Beadyovci sú chorí, ale nepohla ani prstom, aby im pomohla. „A táto?“ spýtala sa.

„Tú si vezmem.“

Žena nijako nenamietala, bola slepá alebo ľahostajná k jeho úsiliu. Na ulici sa oči, ktoré dopadli naňho a jeho bremeno, odvracali. Kým prišiel domov, bol zadychčaný a nepodarilo sa mu vytiahnuť kľúč. Musel zaklopať a čakať na gazdinú.

„Čo je to?“ spýtala sa. „Nemôžete nosiť mŕtvolu do domu.“ Jeho pravidelné dodávky vždy prichádzali uprostred noci a k zadnému vchodu, pretože kupoval ukradnuté telá, a keby to vyšlo najavo, rozbili by mu okná.

„Táto žije. Zavadziate mi, pani Phippsová.“

Tvár jej zbledla. „Nemôžete sem priniesť chole-ru!“ No odstúpila. Croft sa vydal hore schodmi. Pani Phippsová bojazlivo za ním. „Je chorá! Čo s ňou mám robiť?“

„Prineste trochu vody. Nie, sladký čaj. Skúsime ten. A nájdite jej niečo na oblečenie. Postačí aj nejaká moja košeľa. Budem potrebovať vašu pomoc, musíme ju okúpať.“

Žiadna odpoveď. Obzrel sa a priklincoval gazdinú prísnyim pohľadom. „Všetci ostatní z jej rodiny sú už mŕtvi.“

Pani Phippsová rozhorčene vzdychla. „A vy si myslíte, že ju zachránite.“

Horace nadvihol kútik úst. S dievčaťom v náručí nemohol pokrčiť plecami. „Asi nie. Ale pokúsim sa.“ Keď vyšiel na poschodie, zavolala za ním. „Nie do modrej hostovskej izby! Tam je najlepšia posteľná bielizeň!“

Na rozdiel od svojho zamestnávateľa bola pani Phippsová veriaca. Keď prišla so špongiou a lavórom naplneným vodou, zabudla na svoju snahu chrániť najlepšie posteľné obliečky v domácnosti. „Panebože na nebesiach,“ hundrala si. Pokožka dievčaťa bola takmer priesvitná, oči malo vpadnuté a okolo nich tmavomodré kruhy. Jej tmavoplavé vlasy boli rozsypané po vaníkúši v spletitej mase.

„Len nerozprávaj.“ Pani Phippsová k nej podišla s mokrou špongiou. „Šetri sily, dieťa.“

Dievčatku sa stav najprv zlepšoval, no potom celé

dni slabla, až bola tenká ako vaječná škrupina. Čaj a vývar, ktoré do nej s námahou vlievali po lyžičkách, prešli cez ňu bez toho, aby vôbec zmenili farbu. Keď už bola sivá ako popol a suchá ako papier, doktor Croft si šúchal bradu a pani Phippsová odišla do komory, aby bez svedkov zalamovala rukami. Potom vystrčila bradu a vrátila sa naspäť hore, aby jej dala ďalšiu dávku lieku, studený obklad a okúpala ju, rozhodná ako vojak v beznádejnom boji. Keď horúčka ustúpila a dievča upadlo do prirodzeného spánku, pani Phippsová sa rozplakala.

Tým si zaslúžila lekárov vyčítavý pohľad. „Len nebuďte sentimentálna,“ povedal. Zmeral dieťaťu pulz a šiel si sadnúť na stoličku k oknu, aby si urobil poznámky.

Príliš neskoro. Pani Phippsová už mala po štyridsiatke a nebola vydatá. „Pán Phipps“ bol nutný výmysel, aby mohla byť pred dvadsiatimi rokmi povýšená z chyžnej na gazdinú. Pre pani Phippsovú to tiché dievča, ktoré sa hýbalo v spánku, už nebolo pacientom. Bol to zázrak, bábätko, ktoré priniesla rieka v koši zo šachoria. A pani Phippsová ani nepoznala krstné meno toho dieťaťa.

Len čo sa malá zotavila natoľko, že dokázala rozprávať, gazdiná nadniesla tú tému medzi lyžičkami vývaru. „Teraz, keď sa uzdravuješ, rada by som ťa volala inak ako slečna Beadyová,“ povedala a sledovala hrdlo dievčaťa. „Dobre. Len prehltni. A daj si ďalšiu lyžičku.“ Mäkkou vreckovkou jej utrela kvapku vývaru. „Ako ťa volali tvoji rodičia?“

Dieťa zažmurkalo, z očí mu vytekla osamelá slza a zostala po nej ligotavá stopa ako po slimákovi, ktorý

tak škodil ružovým kríkom, čo pani Phippsová pestovala na kúsku zeme za domom.

„Už zomreli?“ Jej tmavé oči skúmavo krúžili po izbe.

Pani Phippsová prikývla, lebo pre stiahnuté hrdlo nedokázala rozprávať.

„Všetci? Peter?“

„Všetci okrem teba.“ Pani Phippsová nenachádzala slov, a tak si pritisla dieťa k sebe. Prekvapilo ju, keď sa jej maličké prsty pevne chytili.

Dieťa od žiaľu zatvorilo oči a zašepkalo: „Volám sa Eleanor.“

„To je pekné meno.“ Pani Phippsová hladkala dievčatko po ruke, prekvapená, že to gesto bolo mimovoľné. Nemala s deťmi skúsenosti.

„Volali ma Nora.“

„Aj ja ťa tak budem volať. Ešte dve lyžičky.“ Keď odložila prázdnu šálku, uhladila Norine vlasy, potom si to rozmyslela a išla po hrebeň. Rozprietla pochlpenné chumáče a bola by zviazala ochabnuté pramene stužkou, ale Nora zaspala.

Prvý raz, keď bolo Nore už tak dobre, že mohla vstať z postele a zjesť ovsenú kašu posediačky na stoličke pri ohni, pani Phippsová zatvorila dvere jej izby, po špičkách zišla dolu a postavila sa pred lekára v jeho pracovni. Uistila sa, že dvere sú zatvorené.

„No?“ pozrel na ňu doktor Croft.

„Je jej čoraz lepšie.“

„To je dobre, dobre.“ Znovu pozrel do zošita, ale pani Phippsová ignorovala tento signál, že má odísť.

„Pane? Rada by som vedela, čo plánujete s Norou.“

„S kým?“ Zmätene na ňu pozrel.

Pani Phippsová mala svojho zamestnávateľa rada a vážila si ho. Zvyčajne. „So slečnou Eleanor Beadyovou, tým dievčaťom, ktoré ste mi priniesli do domu, aby som ju vytiahla hrobárovi z lopaty.“

„Predpokladám, že musíme zistiť, či má nejakých príbuzných.“

Pani Phippsová sa už vyzvedala a ubezpečila sa, že žiadnych nemá.

S pokojne prekríženými rukami (hoci nozdry sa jej triasli) to oznámila lekárovi.

„Možno fara...“ zachytil jej prísny pohľad a tú myšlienku nedokončil. „Asi by som jej mohol nájsť nejakú školu.“

„Nie je to ryba. Nemôžete ju hodiť naspäť.“ Nikdy sa s ním nerozprávala takým ostrým tónom. „Chcem si ju nechať.“

„Kde?“

„V modrej izbe, pravdaže. Nemienim ju odložiť do nejakej skrine.“

„Ale prečo?“

Táto otázka, ostrá ako skalpel, ju zmiatla. Nevedela to vysvetliť. Pani Phippsová vedela iba toľko, že to dievča potrebuje, že by celé dni plakala, keby ju stratila. Neschopná reči stisla pery a doktor Croft, ktorý sa pravidelne usiloval rozlúštiť, čo mu ľudia chcú povedať, keď to nevedeli vyjadriť, odrazu pochopil. Išlo o citovú záležitosť a on svojej gazdinej nerád zbytočne protirečil. Bola to jediná žena v Anglicku, ktorá tolerovala, že musí utierať prach okolo odťatých častí tela. Raz prikývol a znovu sa vrátil

k písaniu. „No nič. Výborný nápad. Môžeme si to dievča nechať. O rok či o dva, keď sa cholera vráti do Londýna, môžem sledovať, či získala nejakú imunitu.“

Na to pani Phippsová nevedela povedať nič, no rozhodla sa prehliaadnúť jeho necitlivé slová. Vyhrala.

1. KAPITOLA

O trinásť rokov neskôr. 1845

NORA SI Z VLHKÉHO ČELA ODHRNULA zatúlaný prameň vlasov. Ranná hmla na Temži sa odmietala zdvihnúť a nasávala letnú horúčavu ako vlhké plátno rozprestreté nad mestom. Na uliciach sa držali neprijemné pachy a vtlačali sa do domu. Ešte aj Norin tolerantný nos sa musel krčiť.

Pritisla si k tvári navoňanú vreckovku a ponáhľala sa otvoriť dvere.

Ďalší kandidát. Potrebovali nového sluhu, ktorý by mal vzácne a drahé vlastnosti: domácnosť doktora Crofta vyžadovala tichých a diskrétnych sluhov. Zatiaľ boli Norine pohovory bezúspešné. Podráždená sa potkla na zhúžvanom koberci v chodbe a potichu zanaďavala, napoly pre ten koberec a napoly preto, lebo ten chlapec nevedel, že má použiť zadný vchod.

Zamračená prudko otvorila dvere. „Čakala som, že prídeš zozadu,“ oznámila.

„Prosím?“

Norine oči sa prispôbili prudkému vonkajšiemu svetlu. Och nie. To určite nie je sluha. Vo dverách stál vysoký muž s úhladnou briadkou, ktorá sotva zakrývala jeho mladosť. V rukách držal drahý cylinder.

Nora si oprášila ruky o pokrčenú sukňu a rozpačito sa usmiala. „Veľmi ma to mrzí. Ako vám môžem pomôcť?“

Zaváhal. „Mal som ísť zozadu? Tam sa nachádza ordinácia?“

Ach. Nový pacient, podľa výzoru z panskej štvrte Mayfair. Nora sa začervenala a rozmýšľala, prečo prišiel sem a neposlal po doktora Crofta. Možno trpel nejakým delikátnym problémom, chorobou, ktorú chytil v pochybných kluboch od žien voľných mravov. Tento bol fešák – dosť pekný nato, aby sa dostal do takýchto problémov. Ľudia cestovali oveľa ďalej, aby zatajili podobné veci pred susedmi. Alebo pred manželkami.

Nora si odkašľala. „Veľmi ma to mrzí. Bohužiaľ, doktor Croft musel odísť. Potrebovali ho v nemocnici, aby zaskočil za prednášku iného lekára. Keby ste prišli pred hodinou... Alebo by ste mohli ísť dnu a počkať.“ *Prosím, nech nejde dnu a nečaká.* Mala ráno priveľa práce s pohovormi, takže nevedela, v akom stave je salón.

„Rád počkám. Mohol by som si zatiaľ pozrieť vyšetrovňu?“

Nora zažmurkala. Urazila ho? Meral cestu až sem na Great Queen Street, ale považuje ich ordináciu za druhoradú? Je pravda, že táto štvrť upadla a dom bol dosť zanedbaný, ale ordinácia bola v prvotriednom stave.

„Alebo ak je moja izba pripravená, mohol by som si vybalit' tašky,“ dodal.

„Tašky?“ Až vtedy Nora pri vchode vedľa neho zbadala batožinu. *Má v úmysle bývať tu?* Na ten deň neboli

naplánované nijaké operácie, ale to neznamenal, že doktor Croft niečo nesľúbil a potom zabudol Noru informovať.

„Obávam sa, že ste ma zaskočili,“ priznala. „Nevedela som, že doktor Croft čaká pacienta, ktorý tu prenocuje, ale rada vám pripravím izbu.“

„Prepáčte,“ odvetil muž, ale vôbec to neznalo ako ospravedlnenie. „Zrejme došlo k nedorozumeniu. Dovoľte mi, aby som sa konečne predstavil. Som doktor Daniel Gibson, nový chirurg sekundár.“

Otvorila ústa. „Chirurg sekundár kde?“ dostala zo seba nakoniec.

Stiahol ruku, ktorú jej podával a ktorú si nevšimla. „V tejto ordinácii. Doktor Croft ma najal. Určite o mne hovoril...“ Doktor Gibson zmlkol, keď zbadal jej šokovanú tvár.

Ten deň prišiel – horúci a monotónny a rovnaký ako každé iné dopoludnie, ibaže dnes sa ocitla zoči-voči svojmu novému náhradníkovi. Usmieval sa. Snažil sa ju očariť?

Muž využil jej prekvapenie, zobral tašky a vošiel do chodby. Topánky mal neuveriteľne lesklé aj napriek tomu, že išiel po rušnej ulici, akoby sa prach odmietal na nich držať.

Vedľa Nory sa zjavila pani Phippsová. *Dobre. Spojenec.* „Je tu nejaký problém?“

„Tento muž hovorí, že ho doktor najal ako chirurga sekundára!“

„To hádam nie!“ vyprskla pani Phippsová a vystrela útle plecيا. Sotva bola vyššia od poníka a chudá ako žrde, ku ktorým ich priväzujú, no vysoký muž neisto preglgol pod jej skúmvým pohľadom. „Naučíme sa

niekedy nebyť šokované?“ spýtala sa a prevrátila oči k stropu.

„Nuž, ja dobrovoľne priznávam, že som šokovaná.“ Nora si prekrížila ruky a postavila sa pred muža, aby mu zabránila ísť ďalej. „Doktor Croft vás nemohol najat. Najprv by sa poradil so mnou... chcem povedať so zvyškom domácnosti. To nie je možné. Zatiaľ...“

„Zatiaľ by mohol niekto zobrať môj kabát? Dnes je mimoriadne teplo.“ Odložil obidve tašky a pustil sa do rozopínania zvrchníka.

Nora chcela namietat, ale pani Phippsová na ňu prísne pozrela. „Som si istá, že doktor Croft to vysvetlí,“ zašepkala Nora. „Ako ste povedali, že sa voláte, pán...?“

„Doktor Gibson. Daniel Gibson.“ Priložil si ruku ku klobúku. „Ďakujem, že ste také ústretové,“ povedal úprimne.

Pani Phippsová opätovala jeho úsmev a ponúkla sa: „Poviem kuchárke, aby vám pripravila chlebík, keď už ste merali tú cestu.“

„To by bolo milé. Možno si ale najprv pozriem ordináciu.“

„Pravdaže,“ prikývla pani Phippsová.

Viedla ho po chodbe a nechala Noru s jeho batôžinou pri vchode. Ten zatúlaný prameň vlasov akoby cítil Norinu prehru, uvoľnil sa a pristál jej naprostriedku čela. Odhrnula ho a ponáhľala sa za nimi.

Za rohom sa s tým mužom takmer zrazila. Zastal a mračil sa na prehnane dramatickú maľbu lode zmietanú búrkou, ktorá nanešťastie visela nakrivo. Napravil obraz a pozrel na Noru.

Potlačila zastonanie a s nepríjemným pocitom si uvedomovala zodratý koberec na chodbe, svoje pracovné šaty, nesúlady medzi ošumelou parádou a funkčnosťou zariadenia. Gibson (nebola schopná o ňom rozmýšľať ako o *doktorovi*, až kým sa nepreukáže, čoho je schopný) sem nepatril. Jeho uhladené správanie a mayfairská elegancia Noru dráždili ako piesok na jazyku. Možno keď si dom poriadne prezrie, rozmyslí si to a odíde. Nakoniec zrýchlila krok, aby s ním udržala tempo, keď sa ponáhlal za pani Phippsovou do ordinácie.

Bolo to vrcholne trápne. Daniel sa mračil a preklínal Croftovu roztržitosť. Možno urobil chybu, že sem šiel. Jeho rodina si to rozhodne myslela, no on na tom trval. Hovoril im, aké má šťastie, že dostal šancu učiť sa u takého váženého chirurga, akým je doktor Croft.

Pravdaže, nikto z nich – otec, matka, Lilian, Mae – nechápal, prečo vôbec chcel študovať chirurgiu. Snažil sa im to vysvetliť: chirurgia je predvoj vedeckých objavov, je to výzva, skúška jeho schopností, zručností, ktoré zachraňujú životy. Matka ustúpila pri predstave slávy a úspechu, ale táto nepríjemná situácia pri jeho príchode vyvolala v Danielovi pochybnosti, či to bola múdra voľba. *Chirurgia? Prečo vlastne?*

Gazdiná vyzerala ako skutočný generál, vykračovala si pred ním a sukne jej svišťali s takmer matematickou presnosťou. A pokiaľ ide o tú druhú... Bola mrzutá, ufňukaná a určite sa nehodila na rolu chirurgovej manželky. Nečudo, že Croft ju nikdy nespomínal. Ak musel doma toto trpieť, možno sa tým vysvetľova-